

INKTZWART HART

Robert Galbraith bij Boekerij:

Koekoeksjong
Zijderups
Het slechte pad
Witte dood
Kwaad bloed
Inktzwart hart

ROBERT GALBRAITH

INKTZWART HART

Vertaald door
Sabine Mutsaers en Annemarie Lodewijk

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-90-225-9695-1

ISBN 978-94-023-1967-5 (e-book)

ISBN 978-90-528-6557-7 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Ink Black Heart*

Vertaling: Sabine Mutsaers en Annemarie Lodewijk

Omslagontwerp: Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd 2022,

bewerkt door Wil Immink Design

Omslagbeeld: Duncan Spilling (mensen), iStock en Shutterstock

Zetwerk: Elgraphic

Copyright © J.K. Rowling 2022

The moral right of the author has been asserted.

First published in Great Britain in 2022 by Sphere.

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Voor Steve en Lorna,
mijn familie, mijn vrienden,
en twee bolwerken tegen anomie,
liefs

*Two forms of darkness are there. One is Night...
And one is Blindness.*

Mary Elizabeth Coleridge
Doubt

PROLOOG

*Wonden aan het hart zijn vaak fataal,
maar niet noodzakelijkerwijs.*

Henry Gray
Gray's Anatomy

I

*Why did you let your eyes so rest on me,
And hold your breath between?
In all the ages this can never be
As if it had not been.*

Mary Elizabeth Coleridge
A Moment

Van alle stellen die die donderdagavond in de Rivoli Bar van The Ritz zaten, was uitgerekend het duo dat het het zichtbaarst naar hun zin had geen stelletje.

Cormoran Strike en Robin Ellacott, privédetectives, zakenpartners en zelfverklaarde beste vrienden, vierden Robins dertigste verjaardag. Ze hadden zich beiden enigszins ongemakkelijk gevoeld bij aankomst in de bar, die er met zijn wanden van donker hout met goud en de panelen van mat Lalique-glas uitzag als een art-decosieraden-doos, omdat ze zich er allebei van bewust waren dat dit uitje uniek was in de bijna vijf jaar dat ze elkaar nu kenden. Nooit eerder hadden ze ervoor gekozen een avond in elkaars gezelschap door te brengen buiten het werk, zonder de aanwezigheid van andere vrienden of collega's, of zonder het voorwendsel van een verwonding (want er was een voorval geweest, enkele weken eerder, waarbij Strike zijn zakenpartner twee blauwe ogen had bezorgd en hij haar om het goed te maken had getrakteerd op een Indiase afhaalmaaltijd).

Wat nog ongebruikelijker was: beiden waren goed uitgeslapen en

zagen er op hun best uit. Robin droeg een nauwsluitende blauwe jurk en haar lange, friskewassen roodblonde haar hing los; haar partner had gezien dat ze in het voorbijgaan goedkeurende blikken trok van de mannelijke gasten. Hij had haar al gecompimenteerd met de opaal die in het kuiltje van haar hals rustte – een cadeau van haar ouders voor haar dertigste verjaardag. De minuscule diamantjes eromheen maakten de hanger tot een glinsterende halo in het goudgele licht van de bar, en telkens wanneer Robin zich bewoog twinkelden er scharlakenrode vonkjes diep in de opaal.

Strike droeg zijn favoriete Italiaanse pak, met een wit overhemd en een donkere das. Nu hij de baard had afgeschoren die hij de afgelopen tijd had laten staan, leek hij nog meer op een iets te dikke Beethoven met een gebroken neus, maar de warme glimlach van de serveerster toen ze Strike zijn eerste old fashioned voorzette, deed Robin denken aan wat Sarah Shadlock, de nieuwe echtgenote van haar ex, ooit over de detective had gezegd: ‘Hij is op een vreemde manier aantrekkelijk, hè? Een beetje ruig en verlopen, maar daar heb ik nooit iets op tegen gehad.’

Wat een leugen was dat geweest: Sarah had haar mannen graag op een gladde manier knap, zoals ze wel had bewezen met haar onvermoeibare en uiteindelijk succesvolle jacht op Matthew.

Tegenover elkaar gezeten in hun met luipaardprint beklede stoelen aan het tafeltje voor twee hadden Strike en Robin aanvankelijk hun lichte ongemak onderdrukt met een gesprek over het werk. De bespreking van de lopende zaken in de agenda van het detectivebureau loodste hen door de sterke eerste cocktail, en tegen de tijd dat ze die ophadden, trok hun steeds hardere gelach blikken van zowel de barman als andere bezoekers. Algauw had Robin fonkelende ogen en enigszins rode konen, en zelfs Strike, die aanzienlijk forser was en erg goed tegen alcohol kon, had genoeg bourbon gedronken om zich aangenaam opgeruimd en losjes te voelen.

Na hun tweede cocktail werd het gesprek persoonlijker. Strike, de buitenechtelijke zoon van een rockster die hij pas twee keer had ontmoet, vertelde Robin dat een van zijn halfzussen, Prudence, hem wilde ontmoeten.

‘Hoe past zij in het verhaal?’ vroeg Robin. Ze wist dat Strikes vader drie keer getrouwd was geweest en dat haar zakenpartner het gevolg was van een onenightstand met een vrouw die in de pers meestal werd aangeduid als ‘supergroupie’, maar de rest van de familiestamboom was voor haar erg vaag.

‘Zij is de andere buitenechtelijke,’ zei Strike. ‘Paar jaar jonger dan ik. Haar moeder is die actrice, Lindsey Fanthrope, weet je wel? Vrouw van gemengd bloed, heeft in alle series gespeeld: *EastEnders*, *The Bill*...’

‘Wil je Prudence ontmoeten?’

‘Ik weet het niet goed,’ gaf Strike toe. ‘Op de een of andere manier heb ik steeds het gevoel dat ik eigenlijk wel genoeg familie heb. Ze is ook nog eens therapeute.’

‘Wat voor therapeute?’

‘Jungiaans.’

Robin moest lachen om zijn gezicht, waarop behoedzaamheid werd gecombineerd met afkeur. ‘Wat is er mis met een jungiaanse therapeute?’

‘Ik weet niet... In haar appjes lijkt ze me leuk, maar...’ Terwijl hij naar de juiste woorden zocht, viel Strikes blik op het bronzen paneel aan de wand achter Robins hoofd, met de afbeelding van een naakte Leda die werd bezwangerd door Zeus in de vorm van een zwaan. ‘... nou ja, zij heeft het ook niet makkelijk gehad, zegt ze, met hem als vader. Maar toen ik erachter kwam wat voor werk ze doet...’ Zijn stem stierf weg. Hij nam nog een slok bourbon.

‘Dacht je toen dat ze niet oprecht was?’

‘Nou nee, dat niet...’ Strike slaakte een zucht. ‘Ik heb genoeg zogenaamde psychologen gehad die me wisten te vertellen waarom ik leef zoals ik leef en die mijn gedrag terugvoeren op mijn familie, of wat daarvoor moet doorgaan. Prudence zei in een van haar appjes dat ze het “helend” had gevonden om Rokeby te vergeven. Ach, rot op, genoeg hierover,’ zei Strike abrupt. ‘Het is jouw verjaardag, laten we het over jouw familie hebben. Wat doet je vader eigenlijk? Dat heb je me nooit verteld.’

‘O, echt niet?’ zei Robin enigszins verbaasd. ‘Hij is hoogleraar op

het gebied van schapen: geneesmiddelen, productie en reproductie.’

Strike verslikte zich in zijn cocktail.

‘Wat is daar grappig aan?’ vroeg Robin met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Sorry.’ Strike moest hoesten en lachte tegelijk. ‘Dat had ik niet verwacht, dat is alles.’

‘Hij is toevallig een autoriteit op zijn vakgebied, hoor,’ zei Robin zogenaamd beledigd.

‘Schapenprofessor. Welke specialisatie ook alweer?’

‘Geneesmiddelen, productie en repro... Wat is er nou zo grappig?’ vroeg Robin, toen Strike opnieuw begon te bulderen van het lachen.

‘Ik weet het niet, misschien dat “productie en reproductie”-ge-deelte,’ zei Strike. ‘En ook de schapen.’

‘Hij heeft zesenvertig letters in zijn titelaanduiding. Ik heb ze geteld als kind.’

‘Zeer indrukwekkend.’ Strike nam nog een slokje van zijn bourbon en probeerde een serieus gezicht op te zetten. ‘Wanneer is hij geïnteresseerd geraakt in schapen? Was hij dat zijn hele leven al of is zijn oog gevallen op één schaap in het bijzonder toen hij...’

‘Hij néúkt ze niet, Strike.’

Het nieuwe lachsalvo van de detective trok weer vele blikken.

‘De familieboerderij is naar zijn oudere broer gegaan, dus is mijn vader diergeneeskunde gaan studeren in Durham en ja, toen heeft hij zich gespecialiseerd... Lach niet zo stom! Hij is ook redacteur van een tijdschrift.’

‘Zeg me alsjeblieft dat het over schapen gaat.’

‘Het gaat over schapen. *Sheep Management* heet het,’ zei Robin. ‘En voordat je het vraagt: nee, ze hebben geen rubriek waar lezers foto’s van hun schaap naartoe kunnen sturen.’

Deze keer was Strikes bulderende lach in de hele bar te horen.

‘Niet zo hard,’ zei Robin, glimlachend maar zich bewust van de vele blikken die nu op hen gericht waren. ‘Ik wil niet nóg een toegangsverbod voor een bar in Londen.’

‘De American Bar heeft ons toch geen toegangsverbod opgelegd?’

Strikes herinnering aan de nasleep van zijn poging een verdachte

een vuistslag te verkopen in het Stafford Hotel was heel vaag, niet omdat hij dronken was geweest, maar omdat hij verblind was geweest door zijn eigen woede.

‘Misschien niet expliciet een toegangsverbod, maar probeer jij er nog maar eens heen te gaan en te kijken hoe je wordt verwelkomd.’ Robin viste de laatste olijven uit het schaaltje dat samen met hun eerste drankjes was gebracht. De chips had Strike al in zijn eentje sol-daat gemaakt.

‘Charlottes vader hield schapen,’ zei Strike, en Robin voelde die lichte tinteling van belangstelling die altijd door haar heen ging wanneer hij iets zei over zijn voormalige verloofde – en dat was vrijwel nooit.

‘Echt?’

‘Ja, op Arran,’ zei Strike. ‘Daar had hij een joekel van een huis met zijn derde vrouw. Hobbyboer, weet je wel. Waarschijnlijk voor de belastingaftrek. Ze zagen er angstaanjagend uit – de schapen, bedoel ik – ik weet het ras niet meer. Zwart-wit. Heel grote hoorns en gele ogen.’

‘Dat zijn Jacobs, zo te horen,’ zei Robin, en toen ze Strikes grijns zag, voegde ze eraan toe: ‘Ik ben opgegroeid met stapels *Sheep Management* op de plee, dus natuurlijk ken ik al die schapenrassen. Hoe is het op Arran?’

Wat ze eigenlijk bedoelde was: hoe was de familie van Charlotte?

‘Mooi, van wat ik me ervan herinner, maar ik ben maar één keer in dat huis geweest. Daarna nooit meer uitgenodigd. Charlottes vader had een pesthekel aan me.’

‘Waarom?’

Strike goot de laatste slok van zijn cocktail naar binnen voordat hij antwoord gaf. ‘Nou, er waren een paar redenen, maar ik denk dat de voornaamste wel was dat zijn vrouw me probeerde te versieren.’

Robins kreet kwam er een stuk luider uit dan de bedoeling was.

‘Tja. Ik was een jaar of twee-, drieëntwintig. Zij was minstens veertig. Heel knappe vrouw, als je van coke-mager houdt.’

‘Hoe... Wat...?’

‘We waren een weekendje op Arran. Scheherazade – zo heette de stiefmoeder – en Charlottes vader waren stevige drinkers. De halve

familie had ook een drugsprobleem, alle stiefzussen en halfbroers. We zaten die avond met z'n vieren te zuipen na het eten. Haar vader zag me toch al niet zitten – hij hoopte op iemand met wat blauwer bloed. Ze hadden Charlotte en mij ieder een eigen slaapkamer gegeven op verschillende verdiepingen.

Ik ging om twee uur 's nachts naar mijn zolderkamer, kleepte me helemaal uit en liet me straalbezopen in bed vallen, deed het licht uit en een paar minuten later ging de deur open. Ik dacht natuurlijk dat het Charlotte was. Het was pikdonker in de kamer. Ik schoof op, ze kroop naast me onder de lakens...'

Robin beseftte dat haar mond openhing en ze deed hem dicht.

'... spiernaakt. Ik had nog steeds niks in de gaten; ik had bijna een hele fles whisky achter de kiezelen. Ze, eh... pakte me beet, als je begrijpt wat ik bedoel...'

Robin sloeg een hand voor haar mond.

'... en we zoenden, en pas toen ze in mijn oor fluisterde dat ze me heus wel naar haar borsten had zien kijken toen ze zich naar het vuur toe boog, beseftte ik dat ik in bed lag met mijn gastvrouw. Niet dat het wat uitmaakt, maar ik had niet naar haar borsten gekeken. Ik had alleen maar klaargestaan om haar op te vangen, want ze was zo dronken dat ik bang was dat ze in het vuur zou vallen toen ze er een blok hout op gooide.'

'Wat heb je toen gedaan?' vroeg Robin door haar vingers heen.

'Ik vloog dat bed uit alsof ik een vuurpijl in mijn reet had,' zei Strike, en Robin begon weer te lachen. 'Ik raakte de wastafel en stootte er een heel grote victoriaanse kan vanaf, die aan diggelen ging. Zij lachte alleen maar. Ik had de indruk dat ze dacht dat ik gewoon weer bij haar in bed zou kruipen als de schrik eenmaal gezakt was. Ik was in het donker mijn boxershorts aan het zoeken toen de deur openging en deze keer wél Charlotte degene was die binnenkwam.'

'O, mijn god.'

'Ja, zij reageerde er niet zo best op dat ze mij en haar stiefmoeder naakt in één kamer aantrof,' zei Strike. 'Ze kon niet kiezen wie van ons tweeën ze het liefst zou willen vermoorden. Sir Anthony werd wakker van het geschreeuw. Hij kwam naar boven gestampt in zijn

brokaten kamerjas, maar hij was zo bezopen dat hij dat ding niet goed had dichtgeknoopt. Hij deed het licht aan en stond daar met een wandelstok in zijn handen, zich er duidelijk niet van bewust dat zijn lul naar buiten hing, tot zijn vrouw hem daarop wees. “Anthonie, ik zie je jongeheer.”

Robin moest nu zo hard lachen dat Strike wachtte tot ze zichzelf weer in de hand had voor hij verderging met het verhaal. Aan de bar niet ver van hun tafeltje zat een man met zilvergrijs haar met een lichte grijns op zijn gezicht naar Robin te kijken.

‘En toen?’ vroeg Robin ademloos, en ze bette haar ogen met het miniservetje dat ze bij haar drankje had gekregen.

‘Als ik het me goed herinner, nam Scheherazade niet eens de moeite om zich eruit te redden. Ze beschouwde het waarschijnlijk gewoon als iets waar we samen om konden lachen. Charlotte vloog haar bijna aan, ik moest haar tegenhouden, en Sir Anthony leek vooral de mening toegedaan dat het allemaal mijn schuld was, omdat ik mijn kamerdeur niet op slot had gedaan. Charlotte neigde daar ook naar. Maar het leven in verschillende kraakpanden met mijn moeder had me nou eenmaal niet voorbereid op wat ik van de aristocratie kon verwachten. Ik moet zeggen dat de mensen in die kraakpanden zich over het algemeen beter gedroegen.’

Hij stak een hand op om aan de glimlachende serveerster aan te geven dat ze aan nieuwe drankjes toe waren en Robin, die zere ribben had van het lachen, stond op van haar stoel.

‘Even naar de wc,’ zei ze ademloos. De man met het zilvergrijze haar aan de bar volgde haar met zijn ogen toen ze wegliep.

De cocktails die ze hadden gedronken waren klein maar erg sterk, en Robin, die een groot deel van haar tijd doorbracht met schaduwwerk op sportschoenen, was het niet meer gewend om hakken te dragen. Ze moest zich aan de leuning vastgrijpen toen ze de roodgestoffeerde trap afdaalde naar de damestoiletten, die meer grandeur hadden dan Robin ooit in het echt had gezien. Het leek wel een paleis, zachtroze als een aardbeienmeringue, met ronde marmeren wasbakken, een fluwelen sofa en op de wandschilderingen nimfen die in meertjes tussen de waterlelies baadden.

Na het plassen trok Robin haar jurk recht en controleerde ze haar mascara in de spiegel, in de verwachting dat die uitgelopen zou zijn door al dat lachen. Terwijl ze haar handen stond te wassen, dacht ze terug aan het verhaal dat Strike haar zojuist had verteld. Hoe grappig het ook was, het had ook iets intimiderends. Ook al had Robin in haar loopbaan als detective te maken gekregen met de meest uiteenlopende uitwassen van de mens, veelal van seksuele aard, soms voelde ze zich erg onervaren en wereldvreemd in vergelijking met andere vrouwen van haar leeftijd. Ze had geen enkele persoonlijke ervaring met de wilde kant van avontuurlijke seks. Robin had één sekspartner gehad in haar leven, en om redenen die verder reikten dan de gebruikelijke wenste ze een vertrouwensband met degene met wie ze het bed deelde. Een man van middelbare leeftijd met vitiligo-vlekken onder zijn linkeroor had ooit in de beklagdenbank verklaard dat de negentienjarige Robin hem zelf had meegenomen naar dat donkere trappenhuis omdat ze seks met hem wilde. En dat hij haar de keel had dichtgeknepen tot ze het bewustzijn verloor, was omdat ze ‘van het ruige werk hield’.

‘Het lijkt me beter als mijn volgende drankje water wordt,’ zei Robin toen ze zich vijf minuten later weer op de stoel tegenover Strike liet zakken. ‘Die cocktails zijn echt heel sterk.’

‘Te laat,’ zei Strike; de serveerster zette juist twee verse glazen voor hen neer. ‘Wil je een sandwich om de alcohol een beetje te dempen?’

Hij gaf haar de menukaart. De prijzen waren exorbitant hoog.

‘Nee, joh...’

‘Ik zou je niet hebben uitgenodigd in The Ritz als ik niet bereid was in de buidel te tasten,’ zei Strike met een weids gebaar. ‘Ik had wel taart willen bestellen, maar...’

‘Maar dat heeft Ilsa al gedaan voor morgenavond?’ raadde Robin.

‘Ja. Ik mocht het je niet vertellen, dus reageer alsjeblieft verrast. Wie komen er eigenlijk nog meer naar dat etentje?’ vroeg Strike. Hij was licht nieuwsgierig of er mensen zouden zijn die hij niet kende – vooral mannen.

Robin somde de namen van de stellen op.

‘... en jij en ik,’ rondde ze af.

‘Wie is Richard?’

‘De nieuwe vriend van Max.’ Max was Robins huisgenoot en tevens eigenaar van de flat, een acteur die een slaapkamer verhuurde omdat hij zonder huurder de hypotheek niet kon betalen. ‘Ik vraag me af of het niet zo langzamerhand tijd wordt om bij Max weg te gaan,’ voegde ze eraan toe.

De serveerster verscheen en Strike bestelde voor hen beiden een sandwich, waarna hij aan Robin vroeg: ‘Waarom zou je gaan verhuizen?’

‘Nou, de serie waarin Max nu speelt betaalt heel goed en er is zojuist getekend voor een vervolg, en hij en Richard lijken nogal dol op elkaar te zijn. Ik wil niet wachten tot ze me vragen om te vertrekken. Bovendien...’ Robin nam een slok van haar nieuwe cocktail. ‘Ik ben nu dertig, het wordt tijd dat ik op mezelf ga wonen, vind je ook niet?’

Strike haalde zijn schouders op. ‘Ik ben niet zo goed in wat je wel en niet voor een bepaalde tijd zou moeten doen. Dat is meer Lucy’s afdeling.’

Lucy was de zus met wie Strike het grootste deel van zijn jeugd had doorgebracht, omdat ze een gezamenlijke moeder hadden. Lucy en hij stonden over het algemeen lijnrecht tegenover elkaar als het om de fijne kneepjes van het leven en prioriteiten ging. Lucy kon er slecht tegen dat Strike, die bijna veertig was, in zijn eentje bleef wonen in de twee gehuurde kamers boven zijn kantoor, zonder de verplichtingen die stabiliteit konden bieden – een huwelijk, kinderen, een hypotheek, ouderavonden, verplichte kerstborrels met de burens – waaraan ook hun moeder zich genadeloos had onttrokken.

‘Nou, ik vind het gewoon tijd worden dat ik iets voor mezelf ga zoeken,’ zei Robin. ‘Ik zal Wolfgang missen, maar...’

‘Wie is Wolfgang?’

‘Max’ teckel,’ antwoordde Robin, verrast door Strikes scherpe toon.

‘O... ik dacht een of andere Duitse kerel op wie je gevallen was.’

‘Ha... nee.’ Robin voelde zich nu behoorlijk dronken. Hopelijk zouden de sandwiches helpen.

‘Nee,’ herhaalde ze, ‘Max is niet het type dat me probeert te kop-

pelen aan Duitsers. Dat is trouwens wel fijn voor de verandering, moet ik zeggen.'

'Zijn er veel mensen die je proberen te koppelen aan Duitsers?'

'Niet aan Duitsers, maar... Ach, je weet hoe dat gaat. Vanessa zegt steeds dat ik op Tinder moet gaan en mijn nicht Katie wil dat ik een vriend van haar ontmoet die pas in Londen is komen wonen. Axeman, noemen ze hem.'

'Axeman?' herhaalde Strike.

'Ja, omdat zijn echte naam klinkt als Axeman. Ik weet niet meer precies hoe hij heet.' Robin wapperde vaag met haar hand. 'Hij is pas gescheiden, dus denkt Katie dat wij perfect zijn voor elkaar. Ik snap niet waarom twee mensen bij elkaar zouden moeten passen alleen omdat ze allebei een huwelijk hebben verkloot. Trouwens, het is...'

'Jij hebt je huwelijk niet verkloot,' zei Strike.

'Wel,' sprak Robin hem tegen. 'Ik had nooit met Matthew moeten trouwen. Het was een puinhoop en dat werd alleen maar erger.'

'Hij was degene die vreemdging.'

'Maar ik was degene die niet bij hem wilde zijn. Degene die er al tijdens de huwelijksreis mee wilde kappen, maar die te laf was...'

'Echt?' vroeg Strike, voor wie deze informatie nieuw was.

'Ja. Ik wist diep in mijn hart dat het helemaal niet goed zat...'

Even werd Robin in gedachten teruggevoerd naar de Malediven, naar de warme nachten waarin ze in haar eentje had lopen ijsberen in het witte zand voor hun villa terwijl Matthew lag te slapen en zij zich had afgevraagd of ze verliefd was op Cormoran Strike.

De sandwiches werden gebracht en Robin vroeg om een glas water. Even aten ze allebei zwijgend, tot Strike zei: 'Ik zou niet op Tinder gaan.'

'Bedoel je dat jij het niet zou doen of raad je mij het af?'

'Allebei,' zei Strike. Hij was erin geslaagd zijn eerste sandwich weg te werken en aan zijn tweede te beginnen voordat Robin twee hapjes had genomen. 'In ons werk is het niet verstandig om online al te zichtbaar te zijn.'

'Dat heb ik ook tegen Vanessa gezegd,' zei Robin. 'Maar toen zei

ze dat ik een schuilnaam zou kunnen gebruiken tot ik iemand tegenkom die ik echt leuk vind.'

'Niets zo goed om een degelijke vertrouwensbasis te leggen dan liegen over je eigen naam,' zei Strike, en Robin moest weer lachen.

Strike bestelde nog een rondje cocktails en Robin protesteerde niet. Het was nu drukker in de bar dan toen ze binnengekomen waren, het geroezemoes luider, en rondom elk van de kristallen aan de kroonluchters hing een nevelige stralenkrans. Robin voelde een grote genegenheid voor iedereen in de ruimte, zonder onderscheid des persoons, van het oudere stel dat zachtjes zat te praten bij een glas champagne en de barkeepers die druk in de weer waren in hun witte jasjes tot aan de man met het zilverwitte haar die naar haar glimlachte toen ze haar blik rond liet gaan. Maar het leukst van iedereen vond ze Cormoran Strike, die haar op haar verjaardag een fantastische, genedenkwaardige en kostbare avond bezorgde.

En Strike, die al die jaren terug echt niet naar de borsten van Scheherazade Campbell had gegluurd, deed nu zijn best om dat ook niet te doen bij zijn zakenpartner, maar ze had er in zijn ogen nog nooit beter uitgezien: rode konen van de drank en van het lachen, haar roodblonde haar glanzend in de diffuse gloed van het gouden koepeldak boven hen. Toen ze plotseling bukte om iets van de vloer te rapen, werd er een diep décolleté onthuld achter de bungelende opaal.

'Parfum,' zei ze terwijl ze overeind kwam met het paarse tasje van Liberty waarin haar verjaardagscadeau van Strike zat. 'Ik wil er een beetje van opdoen.'

Ze trok het lint los, maakte het pakje open en haalde het vierkante witte flesje eruit, en Strike keek toe hoe ze een wolkje op elke pols spoot en daarna – hij dwong zichzelf om zijn blik af te wenden – in het kuiltje tussen haar borsten.

'Heerlijk,' zei ze, en ze hield haar pols bij haar neus. 'Dank je wel.'

Hij ving een vleugje parfum op vanaf de plek waar hij zat, en ook al was zijn reukvermogen enigszins afgenomen door de vele jaren roken, hij registreerde rozen en een ondertoon van muskus, wat hem deed denken aan door de zon verwarmde huid.

De nieuwe cocktails werden gebracht.

‘Ik denk dat ze mijn water vergeten is,’ zei Robin, en ze nam een slokje van haar Manhattan. ‘Dit is echt mijn laatste. Ik draag niet vaak hakken meer. Ik wil straks niet midden in The Ritz onderuitgaan.’

‘Ik regel een taxi voor je.’

‘Je hebt al genoeg uitgegeven.’

‘We doen het niet slecht qua geld,’ zei Strike. ‘Voor de verandering.’

‘Ik weet het. Is het niet fantastisch?’ verzuchtte Robin. ‘We hebben een gezonde bankrekening én hartstikke veel werk. Strike, we zijn een succés,’ zei ze stralend, en hij merkte dat hij al even stralend reageerde.

‘Wie had dat gedacht.’

‘Ik,’ zei Robin.

‘Toen je me leerde kennen was ik bijna bankroet, ik sliep op een veldbedje in mijn kantoor en had één klant.’

‘Nou en? Ik vond het mooi dat je de moed niet opgaf,’ zei Robin. ‘En ik zag meteen dat je heel goed was in je werk.’

‘Hoe kon je dat nou weten?’

‘Ik zag je toch bezig?’

‘Weet je nog dat je binnenkwam met dat dienblad met koffie en koekjes? Voor mij en John Bristow, die eerste morgen? Ik snapte niet waar je het vandaan haalde. Het leek wel een goocheltruc.’

Robin moest lachen. ‘Ik had het gewoon geleend van die man van beneden.’

‘En je zei “we”. “Ik dacht: nu we de klant koffie hebben aangeboden, moeten ‘we’ die schenken ook.”’

‘Dat geheugen van jou,’ zei Robin, verbaasd dat hij haar exacte woorden nog paraat had.

‘Ja, nou ja... jij bent niet... zomaar iemand,’ zei Strike. Hij hief zijn bijna lege glas. ‘Op Detectivebureau Strike en Ellacott. En gefeliciteerd met je dertigste.’

Robin pakte haar glas, tikte ermee tegen het zijne en dronk het leeg.

‘Shit, Strike, het is al hartstikke laat,’ zei ze opeens, toen haar blik

op haar horloge viel. 'Ik moet om vijf uur op, ik volg morgen de vriend van Miss Jones.'

'Ja, oké,' bromde Strike, die met alle plezier nog een paar uur was blijven zitten in zijn fijne stoel, badend in het gouden licht, met de geur van rozen en muskus vanaf de andere kant van de tafel. Hij gearde voor de rekening.

Zoals Robin al had verwacht, stond ze behoorlijk onvast op haar hoge hakken toen ze de bar doorkruiste, en het kostte haar meer tijd dan nodig was om het muntje van de garderobe terug te vinden op de bodem van haar handtas.

'Kun je dit even vasthouden?' Ze gaf Strike het tasje met haar parfum terwijl ze in haar tas rommelde.

Toen Robin haar jas had gehaald, moest Strike haar helpen die aan te trekken.

'Ik ben écht dronken,' mompelde ze toen ze het paarse tasje terugpakte, en een paar tellen later bewees ze dat door haar enkel te verzwikken aan de rand van het vuurrode ronde tapijt dat de marmeren vloer van de lobby bedekte. Ze ging net niet onderuit. Strike ving haar op en hield zijn arm om haar middel geslagen terwijl hij haar naar buiten loodste door een van de zijdeuren naast de draaideur, want die laatste vertrouwde hij haar nu niet toe.

'Sorry,' zei Robin toen ze behoedzaam de steile stenen trap aan de voorkant van The Ritz af liepen, met Strikes arm nog om haar middel. Ze vond het een fijn gevoel, zijn grote, warme lijf naast haar. Het was vaak voorgekomen dat zij degene was die hém had moeten ondersteunen, bij de gelegenheden waar de stomp van zijn rechterbeen had geweigerd nog langer zijn gewicht te dragen na een onverstandige hoeveelheid inspanning. Hij drukte haar zo dicht tegen zich aan dat haar hoofd bijna op zijn borst rustte, en ze rook de aftershave die hij voor deze speciale gelegenheid had opgedaan zelfs boven de gebruikelijke lucht van oude sigarettenrook uit.

'Taxi.' Strike wees naar de zwarte auto die langzaam hun kant op zoefde.

'Strike.' Robin leunde naar achteren om hem in het gezicht te kunnen kijken.

Ze wilde hem bedanken, zeggen dat ze een heerlijke avond had gehad, maar toen hun blikken elkaar kruisten, kwamen de woorden niet. Eén minuscuul moment werd alles om hen heen wazig, alsof ze zich bevonden in het oog van een traag bewegende wervelwind van snorrende auto's en langstrekkende lichten, van voetgangers en een hemel met schapenwolkjes, en het enige wat echt was, was het gevoel en de geur van elkaar. Strike, die naar haar geheven gezicht keek, vergat in die seconde alle strenge voornemens die hem bijna vijf jaar lang hadden weerhouden, en hij boog bijna onmerkbaar het hoofd, zijn mond dicht bij de hare.

En onwillekeurig veranderde Robins gezichtsuitdrukking van blijdschap in angst. Hij zag het en ging weer rechtop staan, en voordat een van beiden kon bevatten wat er zojuist was gebeurd, kondigde het aardse gebrul van een motorkoerier de terugkeer aan van de wereld naar zijn vaste beloop; de wervelwind was voorbijgetrokken en Strike begeleidde Robin naar het geopende portier van de taxi, waarna ze zich op de achterbank liet zakken.

'Trusten,' riep hij naar binnen. Het portier viel dicht en de taxi reed al weg voordat Robin, als in een roes, kon vaststellen wat bij haar overheerste: de schok, opgetogenheid of spijt.